

JBC

PROGRAMA

01

17 / 18 / 19
SETEMBRE / 2021
SALA 1 PAU CASALS

ROMEU I JULIETA

SHEKU KANNEH-MASON I DUNCAN WARD
ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA
I NACIONAL DE CATALUNYA

PROGRAMA DE MÀ

BERNAT VIVANCOS FARRÁS

Barcelona 1973

U

(2021) Obra encàrrec – 20

EDWARD ELGAR

Broadheath, Regne Unit 1857 – Worcester, Regne Unit 1934

CONCERT PER A VIOLONCEL I ORQUESTRA EN MI M, OP. 85

(1919) – 26

Adagio – Moderato

Lento – Allegro molto

Adagio

Allegro

Sheku Kanneh-Mason, violoncel

SERGUEI PROKÓFIEV

Sontzovka, Ucraïna 1891 – Moscou 1953

ROMEU I JULIETA

Selecció Duncan Ward (1935-36) – 23

Montescs i Capulets

Dansa de les cinc parelles

Romeu i Julieta

La mort de Tybald

La mort de Julieta

DUNCAN WARD, DIRECCIÓ

SHEKU KANNEH-MASON, VIOLONCEL

ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA I NACIONAL DE CATALUNYA

PRIMERS VIOLINS Birgit Kolar*, concertino invitada / Raúl García, assistent de concertino / Maria José Aznar / Sarah Bels / Walter Ebenberger / Natalia Mediavilla / Katia Novell / María Pilar Pérez / Anca Ratiu / Jordi Salicrú / Ariana Oroño* / Yulia Tsuranova* **SEGONS VIOLINS** Alexandra Presaizen, solista / Emil Bolozan, assistent / Maria José Balaguer / Jana Brauningner / Patricia Bronisz / Clàudia Farrés / Mireia Llorens / Melita Murgea/ Josep Maria Plana / Robert Tomàs **VIOLES** Yuval Gotlibovich*, solista invitat / Josephine Fitzpatrick, assistent / David Derrico / Christine de Lacoste / Franck Heudiard/ Michel Millet / Miquel Serrahima / Jennifer Stahl / Irene Argüello* **VIOLONCELS** Jose Mor, solista / Olga Manescu, assistent / Lourdes Duñó / Vincent Ellegiers / Marc Galobardes / Jean Baptiste Texier **CONTRABAIXOS** Christoph Rahn, solista / Dmitri Smyshlyaev, assistent / Apostol Kosev / Josep Mensa **FLAUTES** Francisco López, solista / Beatriz Cambrils / Ricardo Borull, piccolo **OBOÈS** Disa English, solista / José Juan Pardo / Molly Judson, corn anglès **CLARINETS** Josep Fuster, assistent / Francesc Navarro / Lidia Tejero*, clarinet en mib / Alfons Reverté, clarinet baix / **FAGOTS** Thomas Greaves, assistent / Noé Cantú / Slawomir Krysmalski, contrafagot **TROMPES** Jesús Sánchez*, solista invitat / Joan Aragó / Juan Conrado García, assistent / Pablo Cadenas* / Alma García* **TROMPETES** Mireia Farrés, solista / Adrián Moscardó / Angel Serrano, assistent / Andreu Moros* **TROMBONS** Gaspar Montesinos, assistent / Vicent Pérez / Raúl García, trombó baix **TUBA** Daniel Martínez* **TIMBALES** Marc Pino **PERCUSSIÓ** Juan Francisco Ruiz / Ignasi Vila / Miquel Angel Martínez* / Roberto Oliveira* / Manuel Roda* **ARPA** Magdalena Barrera, solista **PIANO I CELESTA** Gregori Ferrer* **SAXÒFON** Luis Ignacio Gascón*

ENCARREGAT D'ORQUESTRA Walter Ebenberger

RESPONSABLE DE DOCUMENTACIÓ MUSICAL Begoña Pérez

RESPONSABLE TÈCNIC Ignasi Valero

PERSONAL D'ESCENA Luis Hernández*

*collaborador

COMENTARI

per Joan Magrané

Aquest amor que no és u

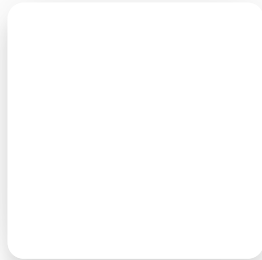
El *Romeu i Julieta* (1935) de Serguei Prokófiev (1891-1953) és una d'aquelles obres que gairebé no cal ni presentar de tan conegudes com són, amb aquella música puntejada i contundent de la dansa dels cavallers Montagú i Capulet al capdavant. L'obra, tota l'obra de Prokófiev, té una força visual i suggestiva inqüestionable i determinant. No en va, el compositor es va sentir ja des de ben jove, i durant tota la seva vida artística, molt atret pel món de l'escena i la música representativa: per l'òpera, pel ballet i també, fins i tot, pel cinema, especialment per les històries en les quals els personatges es veuen empesos cap a la desventura per la mà invisible del destí, del drama, de l'impossible: d'*El jugador* (sobre el relat de Fiódor Dostoievski) a *Guerra i pau* (sobre la novel·la de Lev Tolstoi, clar), passant per la música per als films de Serguei Eisenstein *Alexander Nevsky* i *Iván el Terrible* fins a arribar a William Shakespeare i a l'immortal i fatal història d'amor, d'amor inassolible, dels dos joves veronesos Romeu i Julieta que el rus va convertir en ballet. Com ha passat sempre, tot adaptant els respectius avatars i dissorts a cada època concreta, la tensió de tot plegat, la dissonància vital, sensual i espiritual, rau en la pugna entre l'amor jove, utòpic i somiador, i les convencions del món adult, enquistat i realista. La llibertat i l'opressió, al cap i a la fi. El geni creador de Prokófiev ho va plasmar perfectament en una partitura plena a vessar de contrastos: dels jocs més innocents fins a la violència més estrident, de la delicadesa més lírica al virtuosisme més vertiginós, passant per la intensitat sentimental més desfermada i punyent.

Com desfermat i esbalaïdor és el to elegíac que presideix el Concert per a violoncel en mi m op. 85 (1919) d'Edward Elgar (1857-1934). El violoncel solista hi canta sempre melangiós i entristit, replegant-se a voltes en si mateix. És un exemple clar i valuós, aquesta obra, del saber fer i de l'art d'un compositor massa vegades identificat exclusivament amb la música grandiloqüent i tendint a utilitària, tota pompa i circumstància, que va propiciar el context de l'Imperi britànic. Però pels volts del tombant de segle i de la Gran Guerra, amb la maduresa, i qui sap si recollint l'esperit pessimista i finalista del seu temps, Elgar ens va deixar tot un seguit d'obres de veritable i profundíssima envergadura, entre les quals cal citar les *Variacions Enigma*, les dues simfonies, els concerts per a violí i violoncel i el magnífic oratori *The dream of Gerontius* (El somni de Geronci). El Concert per a violoncel s'obre amb uns acords llangorosos del solista, desenvolupats quasi de manera improvisada, d'on surt una corprenedora melodia exposada primer per les violes i represa tot seguit pel solista i esclatant, després, en tota l'orquestra. El segon moviment, un scherzo que no acaba mai de desentumir-se, arrossegat encara per la melangia del primer moviment, presenta un material puntillista i volàtil del solista sobre un ús econòmic i precís de la resta dels instruments. El segueix un fragment lent, en adagio, d'elegant i intimista lirisme que desemboca en un rondó final en què l'exaltació del seu tema principal es veu, a mesura que avança, trencada per l'aparició, com un record, d'alguns ecos dels moviments anteriors. L'obra acaba, doncs, amb la impossibilitat d'escapar d'una malenconia perennement autumnal, un constant avís d'un hivern terrible.

Bernat Vivancos (1973) és un compositor que no es limita només a posar notes a sobre d'un pentagrama. El seu regne és tot l'espai on l'obra viurà, l'espai físic i l'espai acústic: ja sigui convertint-se en arquitecte o en paisatgista, situant aquí i allà els intèrprets, ja sigui construïnt des de dins de la música mateixa, des de dins del so mateix, en el si del mateix pensament musical, de la mateixa imaginació sonora. Aquest és el cas d'*U* (2021), que cal pronunciar com l'anglès *you*, és a dir, 'tu', en què la gran orquestra es veu desconstruïda en tres espais per via de l'afinació: un primer conjunt de músics que afinen els seus instruments amb el diapasó a 442 kHz (que, diguem-ho així, és, juntament amb el famós 440, l'afinació més habitual), un segon grup que afina un octau de to per sota dels primers (432 kHz), i un tercer que ho fa un octau de to per sobre (448 kHz). Així doncs, com en un mar de colors rics i vibrants, onades de textures ricament

microtonals xoquen entre si (mai d'una manera excessivament agressiva) deixant sobresortir, només a voltes, els motius melòdics que el compositor reserva per als instruments afinats a la manera estàndard (el la a 442 kHz), i aquests malden per fer-los sobresortir entre el magma espurnejant de les altres dues afinacions. Hi ha en aquesta obra una nítida i ferma voluntat de representar un anhel, la voluntat d'aconseguir apropar-nos, de fer-nos nostra, aquella llum en l'abisme de la penombra, aquell bri d'esperança que només intuïm, oasi en el desert, i que entreveiem enmig de mil i una dificultats i espessors. La melodia delicada, finíssima, que relleix pura, com una esquerda, en un mur d'ample so. Una utopia sonora com a metàfora de l'eterna utopia humana: la recerca del "tu", sigui qui sigui aquest altre. L'amor que no és u, sinó multiplicitat i alteritat. Ja ho diu el poeta Josep Pedrals al final d'*Els límits del Quim Porta*:

No som res,
n'estic segur.
No som res,
però hi ets Tu.

1 A Slumber Song of the Madonna (Arr. Parkin for Cello and Piano) · S

2 Cello Concerto in E Minor, Op. 85: I. Adagio - Moderato · Edward...

Romeu i Julieta · L'Auditori de Barcelona

PREVIEW